

XXXIV. tečaj.

V Kamniku, oktober 1917.

10. zvezek.

„Mir vam bodi!“

(Za god sv. Frančiška, 4. okt.).

Nad Umbrijo je vstalo solnce žarno, Perudža se bogata prebudi.
Na trgu čuj vrvenje, hrup in šum: čebel dva roja sta se sprla ljuto.
„Za vas — osvete mora priti dan! —
Gorje vam, ki zatirate nas kruto,
vi grabeži, volkovi nikdar siti!“ —
»Poginite, predrzni psi — hujskači!« . . .
Sovraštvo se po žilah vsem razliva in vik in krik na levo, desno stran.
Med burne množice priplove mož, preteče kamenje-loveč z rokami.
„Le rani in kaznuj me, kamen — brat!“ —
in ponj se skloni, k ustom ga pritisne z desnico krvavečo. Ljud prestane.

„Možje, vi bratje, stojte: mir vam bodi! Iz raja gledata Adam in Eva,
iz raja gledata Marija, Krist in gleda vseh očetov, mater Oče.
Pravico bednim, vi bogati bratje, pravico sveto in ljubav čutečo!
In vi teptani bratje, sestre tožne, zavist vas hujše tepe nego beda.
O čujte me: Uboštvo je zaklad,
siročina — gospa, nevesta moja, prinesla doto je: ljubezen božjo.“

Glej čudo: mirna je sovražna kri,
visoki nizkim so pravico dali,
objela mesto je ljubav čuteča.
Frančišek gre naprej in koder hodi
trpečim srcem kliče: „Mir vam bodi!“

SV. FRANČIŠEK ASIŠKI

ustanovnik

treh serafinskih redov.

P. BONAVENTURA RESMAN:

Šola trpljenja.

Trpljenje in krščanstvo.

Kakor greh, tako ostane tudi trpljenje skrivnost, ki jo bo razjasnila popolnoma še le svetloba onega sveta. Božje razodenje nam je pojasnilo trpljenje le toliko, kolikor je potrebno za višje namene našega bivanja na svetu, toliko, da postane neobtesani, spotikljivi kamen trpljenja poraben kamen za zidanje, da, vogelni kamen, ki postavi nanj kristjan svojo življenjsko zgradbo.

Trpljenje in smrt sta posledici greha, sta kakor greh nekaj, kar pravzaprav ne bi imelo biti. Bog ju ni ustvaril in povzročil, nista bila v njegovem načrtu; imata svoj razlog v prosti volji človeški. Z zlorabo volje je prišel greh na svet in z grehom smrt in trpljenje.

Trpljenje potemtakem ni pomanjkljivost, nedostatek v načrtu previdnosti božje. Kakor greh, tako tudi trpljenje Bog le pripušča in ga prilagodi svojim namenom. Bog noče trpljenja kot namen, Bogu služi trpljenje le kot sredstvo v dosego namena, namreč: v kaznovanje in zadoščenje za greh in rešenje in odrešenje ljudi. Prav nič ne more obsenčiti trpljenje Boga in božje previdnosti. Pravičnost božja pripušča, da sledi grehu trpljenje kot njega lasten sad in zaslužena kazen. Usmiljenje svoje pa razodeva Bog s tem, da je pripravljen sprejeti trpljenje v zadoščenje, nasledek greha v pripomoček k zveličanju, kazen v milostipolno obiskanje, „ki prinese mirupoln sad pravice.“ (Hebr. 12, 11.)

Najkrasnejše se pa razodevata pravičnost božja in usmiljenje v čudoviti poravnavi: Sin božji sam sprejme na-se vso krivdo človeško, ves dolg in — vse trpljenje; s trpljenjem in smrtjo da zadoščenje za greh in napravi spravo, trpljenje in smrt premaga trpeč in umirajoč; tako odvzame trpljenju prekletstvo, ki se ga je prvotno držalo in dopolni s tem. odrešenje.

S Kristusovim odrešenjem kajpada ni zginilo trpljenje s sveta; kakor v življenju Gospoda samega, tako tvori tudi v življenju kristjana trpljenje bistven, važen del. Ali za verne odrešene spremeni trpljenje svojo naravo. Oproščeno prekletstva greha ni

več zapreka, marveč pripomoček k zveličanju je, ima veliko vrednost, je dragocena npravna moč, je celo milost, je preskuševališče čednosti. Trpljenje nam prinese zvezo s Kristusom, nam ugotovi s tem, da nas stori deležne njegovoga trpljenja, vdeležitev milosti odrešenja in poveličanja Gospodovega. Tako se povspne trpljenje iz mračnega zla do nadnaravne dobrote, postane vzvišena žrtev, požlahtnjena po žrtvi Kristusovi, trpljenje prestopi iz temine zla na svitlo polje sv. vere. Vera, upanje, ljubezen, te temeljne moči sv. vere, se izkazujejo kristjanu v trpljenju kot vir tolažbe, kot najboljši, nenadomestljivi pomočniki.

Kristjan potemtakem nima vzroka bati se trpljenja, bežati pred njim, ga zaničevati; ima vzrokov dovolj spoštljivo zreti na trpljenje, ceniti ga, vdano ga sprejeti, dà, celo veselo pozdraviti. Trpljenje kristjana obdaja žarna, nadnaravna luč sv. vere, ga spravi v stik z Bogom, v zvezo s trpljenjem Kristusovim, ga uči izkoriščati v najvišje namene življenja.

V ognju se skaže zlato, človek v trpljenju — vsaka vera prav tako v trpljenju. Vera, ki ne uči trpeti in ne pomaga v trpljenju, ki ne more v toliko rešiti vprašanja o trpljenju, da bi omogočila človeku pametno npravno zadržanje v trpljenju, da bi ga prepričala: v kljub vsemu trpljenju ima življenje vendarle veliko vrednost — ni prava, ne velja. Tudi sami lepi nauki o trpljenju, kakor jih svetu ponujajo nekateri novodobni modrijani, nimajo prave vrednosti, ker se ne skažejo v življenju, ne nujajo v trpljenju moči in tolažbe, niso vstanu vzgojiti pravih junakov trpljenja. Božja resnica in moč naše sv. vere se razodeva najlepše v trpljenju, slavi tu svoje najlepše zmage. Ne kaže morda le na posamezne izvoljene duše, ki so izišle kot zmagovavke iz hudih bojov s trpljenjem, marveč na neprešteviline, ki so se izkazali v teh bojih, na krščansko ljudstvo lahko kaže, ki je postalo v svoji večini v šoli trpljenja spodobno sprejeti na-se trpljenje in ga človeka vredno prenašati.

O krščanskem ljudstvu velja, kar piše sv. Pavel: V tem se kaže polnost moči božje, — pravi o sebi in apostolih — da od vseh strani nadloge trpimo, pa nam ni bridko, da smo stiskani, pa ne omagamo, preganjani, pa ne zapuščeni, ker mrtvenje Jezusovo vedno na svojem telesu okrog nosimo, da se tudi življenje Jezusovo očitno pokaže na naših telesih. (II. Kor. 4, 8—10). — Trpeče kakor Jezus in z Jezusom, posnemajoč njegovo trpljenje v svojem življenju, se kaže ljudstvo božje vendar ob enem tudi

prežeto življenjske moči in božje mogočnosti Gospodove, tako da se ne čuti tudi v najhujšem trpljenju brez pomoči, zapuščenega, zgubljenega. —

S tem smo že tudi opozorjeni na jedro rešitve vprašanja o trpljenju v krščanskem smislu. Ne obstoji v dolgoveznem razlaganju, v bogve koliko naukih in navodilih, nagibih volje in tolažilnih. Krščanstvo je rešilo vprašanje trpljenja v osebi Jezusa Kristusa, ki je postal sam mož bolečin, ki se dviga iz celega človeštva kot edini popolni vzor v trpljenju in vsem kliče: „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe in naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj.“ (Mat. 16, 24.)

P. SALVATOR ZOBEC:

Življenje sv. Klare Asiške,

device II. reda in prve učenke sv. Frančiška.

(Dalje.)

10. Čednosti sv. Klare.

Ponižnost.

Ponižnost je temelj, na katerem slonijo vse druge čednosti. Brez nje razpade vse duhovno življenje in trud za popolnost je brez uspeha.

Zato se je Klara za ponižnost nad vse trudila. Že v otroških letih se je varovala ničemernosti v obleki, stregla je drugim, tudi poslom v hiši je rada pomagala in občevanje z ubožnimi otroci, katerim je z dovoljenjem starišev delila kruh in jedila, ji je bila najprijetniša zabava. Oblačila se je v bolj draga oblačila, kadar je pokorščina do starišev to zahtevala, drugače je bila najraje v priprosti obleki.

V samostanu je morala iz pokorščine do sv. Frančiška in na odločno zahtevo sosester prevzeti službo prednice, pa bi bila rajša zadnja ko prva. Postavljena na najvišje mesto je odrekala svoji lastni volji vsako željo. Zapovedovala je, ker je bila to njena

dolžnost, pa njene zapovedi so bile bolj prošnja, kakor zahteva in pripravljena je bila podvreči se zadnji sestri, če je to spoznala za voljo božjo. Najtežja in najnižja dela je sebi prihranila. Sama je sestram pri mizi stregla in jim umivala roke. Bolnim sestram je bila najskrbniša mati in najponižniša strežnica. Najnižje službe pri strežbi bolnikov je sama opravljala, izmivala jim je najbolj nagnjusne rane; žalostne in potrte je tolažila s toliko nežnostjo, da je prekašala materinska srca v ljubezni. Če je prišla katera sestra s pota in opravila domov, je pokleknila Klara pred njo in ji je umila noge. Neka priprosta, ali tudi malo bolj nerodna sestra se pri taki priložnosti brani, da bi ji njena prednica umila noge. Preplašena potegne nogo nazaj in sune pri tem Klara v obraz. Klara se nasmeji, prime znova za nogo, jo poljubi in umije.

Nekedaj je bila Klara pri premišljevanju Jezusovega trpljenja zamaknjena od velikega četrta popoldne do velikega petka zvečer. Ker jo je neka sestra, ki je bila pri nji to opazila, boječ se za njeno življenje, zbudila, ji Klara pove, da so bile to za njo srečne ure, toda prosila jo je in ji naravnost zapovedala, da ne sme nikomer praviti, dokler bo še živa mej njimi. Takoj ji je velevala njena globoka ponižnost.

Zatajevanje.

Po Jezusovem naročilu: „Kedor hoče za menoj priti, naj zataji samega sebe . . .“ je gotovo, da je zatajevanje ali premagovanje samega sebe potrebno. Brzdati je treba telo z vsemi peterimi čutili in v redu držati dušne zmožnosti: spomin, razum, domišljijo, voljo, da nas nebrzdane ne speljejo na napačno pot. Zato piše apostelj Pavel: „Tarem svoje telo in je v sužnost devam . . .“ In. sv. oče Frančišek je v zatajevanju dal svojim duhovnim sinovom in hčeram najlepši zgled.

Sv. Klara se je že v otroških letih učila brzdati slabo nagnjenje, četudi še ni poznala strasti in greha. Preden se je poželjivost rodila v njenem nežnem telesu, ji je Klara že trdno zaklenila vrata v dušo s ključem zatajevanja.

V samostanu je zatajevanje še veliko pomnožila. Vedno je nosila na sebi spokorni pas. Vrh tega je imela tri spokorne srajce, ki jih je menjavala. Ena je bila iz kameljne dlake, ki je imela narejene trde vozle, druga je bila iz svinjske kože s pristriženimi ščetinami, ki so vbadale meso in kožo, tretja je bila iz žime spletena in je imela mnogo vozlov.

Zmernost v uživanju je prevladovala zunanje mrtvenje. Uživala je zelenjavo in zelišča; v postu in adventu je strogost poudvojila in je živela le ob kruhu in vodi; v ponedeljkih, sredah in petkih se je navadno zdržala vsake hrane.

To je bilo za njeno naravo preveč. Omagala je pod težo prestrogega mrtvenja. Sestre so jo prosile, naj malo odneha, pa Klara se ni vdala. Še le potem, ko ji je zapovedal sv. Frančišek, da mora vsaki dan vsaj nekaj užiti in ji je ukazal, naj uživa najmanj poldrugo unčo kruha na dan, se je dragevolje vdala iz pokorščine.

Hodila je vedno bosa, tudi po zimi. Njena obleka je bila ena tunika t. j. priprosta volnena srajca do tal in plašč ali ogrinjalo. Prva leta redovnega življenja je spala na tleh, pozneje je iz pokorščine in vsled bolehnosti ležala na slamnici.

Vsled te bolj občudovanja ko posnemanja vredne strogosti pa Klara ni nikedar zgubila veselosti in prijaznosti do družih. Njeno mrtvenje ni bilo združeno s čmernostjo in žalostjo, kar se silno lahko dogodi pri osebah, ki se zatajujejo po nagibih lastne volje in tihe ošabnosti, ne pa iz prave ljubezni do Jezusa in v ponižnosti. Klara je imela vedno jasen obraz, prazničen pogled, smehljajoča lica. O svojem trpljenju in boleznih je nihče ni čul tožiti. Za njene bolečine sta vedela le ona in Bog.

Stroga, silno stroga je bila Klara do sebe, nasprotno je pa bila do podložnih sester materinsko nežna. Strogosti, ki jo je zahtevala za svoje telo, ni dovolila nobeni drugi. In če je bila katera slabotna in bolehnata, jim je prigovarjala, naj se brzdajo v čuječnosti in mrtvenju, za bolne je bilo pa vedno vse na razpolago, kar je premoglo in dovoljevalo strogo uboštvo.

Uboštvo.

Jezus je uboge blagroval: „Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo“, bogatinom, ki imajo srce navezano na svetno imetje, je pa žugal: „gorje vam, bogati!“ Za se je v zemeljskem življenju izbral največje uboštvo, tako da je mogel reči: „Lisice imajo svoje jame, ptice svoja gnjezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.“ To skrajno uboštvo je posnemal sv. Frančišek v najpopolniji meri in tudi od svojih zahteval: „Bratje naj si ne prilastijo ne hiše, ne kraja, ne kake druge stvari.

In kakor tujci in popotniki naj na tem svetu v uboštvu in ponižnosti Gospodu služijo . . .“

Klara je Frančiška v tem skrajnem uboštvu vestno nasledovala, tako da jo papež Aleksander IV. imenuje „kneginjo ubogih“. Njeno srce je bilo preveč plemenito, pregloboko, da bi je mogle napolniti in zadovoljiti zemeljske stvari. Ko so se kardinali upirali popolnemu uboštvu, češ da je za ženski red to nemogoče vpeljati, je ona vstrajala pri Frančiškovi zahtevi in je v Rimu od sv očeta izprosila pravico uboštvu za svoj red. Stanovanje, obleko, hrano, opravo in vse drugo je hotela imeti le najpotrebniše in tako, da se je z uboštvom vjemalo.

Naj navedemo v potrjenje tega nekaj malega iz pisma, ki ga je pisala bl. Agnezi v Prago; tu pravi mej drugim: „O blaženo uboštvu, kateremu je obljubljeno nebeško kraljestvo in večno poveličanje! O sveto uboštvu, ki daješ tako dragocene darove in tako srečno in vsakega vznemirjanja prosto življenje vsem tistim, ki te ljubijo in se te oklenejo! O ljubeznivo uboštvu, ki te je posebno in presrčno ljubil in objel Gospod! . . . Gotovo mi ni treba spominjati Vas na to, kar trdno verujete, da je nebeško kraljestvo le vbogim obljubljeno in da je bodo le vbogi dosegli . . . Da! moja sestra, težko je živeti na tem svetu v sijaju in na drugem kraljevati z Jezusom Kristusom . . . Zato ste prav storili, da ste zavrgli nepotrebno odejo, namreč dobrote sveta; zdaj se bote bolj lahko vbrani njegovih napadov . . . O srečna zamena! Zapustiti zemeljske dobrote za večne, darovati svetne stvari, da pridobimo nebeške, eno zamenjati za sto in zaslužiti srečno življenje za večno, to je kupčija vredna vse pohvale in znak velike modrosti.“

Velika Klarina ljubezen do uboštvu in njena natančnost v izpolnjevanju te čednosti je bila večkrat poplačana od Boga na čudežen način.

V času, ko je Friderik II. divjal proti papežu, je nastala tudi v spoletanski dolini in Asizu draginja in pomanjkanje. Tudi redovnicam sv. Damijana je zmanjkalo hrane in to tem hitreje, ker so bile navezane na miloščino, ki so jo bratje sprosili od dne do dne. Imele so le še en sam kos kruha, redovnic je bilo pa petdeset in čas obeda se je že bližal. Klara je vedela za potrebo, pa ni prišla v zadrego, ker je imela trdno zaupanje v božjo previdnost. Mirno naroči sestri Ceciliji, naj razdeli edini hleb kruha na dva dela; eden kos naj bo za brate strežaje, drugi za

sestre v samostanu. Sestra Cecilija pravi: „Mati! Če bi hotela iz tega kosa narezati kruha za vse sestre, bi moral dobri Bog napraviti čudež, kakor nekedaj v puščavi.“ Klara pa pravi: „Moja hči! Čemu dvojiš? Pojdi in stori, kakor sem ti rekla.“ Sestra sluša, Klara pa gre z drugimi sestrami molit. Klara moli silno goreče in zaupno. Sestra Cecilija reže koščke, kruh se množi pod njenimi rokami, tako da ga je bilo dovolj za vseh petdeset redovnic.

Na podoben način je Bog na Klarino molitev pomnožil olje, ki je bilo popolnoma pošlo.

Molitev.

Čim bolj se človek odtegne zemeljskim dobrotam z izpolnjevanjem uboštva, tem bolj prostega se čuti in tem laglje se nemoteno pogovarja z Bogom. Če poleg tega še brzda in mrtvi svoje telo in dušne zmožnosti, odstrani s tem mnoge ovire, ki motijo občevanje z Bogom. Zavedajoč se v ponižnosti svoje slabosti in ničvrednosti, stopi v molitvi pred najbogatejšega dobrotnika, gospoda Boga, ga moli, prosi, časti in se mu zahvaljuje, kakor berač bogatemu in usmiljenemu dobrotniku.

Klara je bila globoka v ponižnosti, nedosegljiva v zatajevanju, velika v uboštvu, zato je pa tudi mogla z Bogom občevati, tako da je živela vedno v božji pričujočnosti in je bilo njeno življenje nepretrgana molitev, odkar je nastopila redovno življenje. Bog je bil središče njenih misli in hrepenenja, njegova čast je bila cilj njenega dela in mišljenja, telo je delalo in trpelo na zemlji, njena duša je pa že pila iz blaženega keliha neumrljivosti.

Dokler se je mogla vdeleževati skupne molitve na koru, je prihajala vedno prva. Ako so ji razni posli dopuščali, je molila od devete ure dopoldne do treh popoldne; pri tem je najrajša premišljevala Jezusovo trpljenje. Ko so šle zvečer že vse sestre k počitku, je ona pogosto šla k molitvi, v kateri je vztrajala do zornic o polnoči. Tedaj je prižgala luči, pripravila vse potrebno, zbudila sestre in dala znamenje, da je čas iti na kor. Na to se je zopet vrnila na kor, da bi se pripravila za skupno molitev.

Hudobni duh je skušal tudi Klaro motiti v molitvi, toda ona ni zgubila srčnosti. Odbila ga je, kakor hitro se je skušal približati in jo motiti. Vse zaupanje je stavila na božjo pomoč.

Kakšne molitve je Klara opravljala, je težko povedati. Pred vsem je gotovo natančno izmolila predpisane skupne cerkvene

molitve na koru. Drugače se je pa najbolj pečala z notranjo molitvijo ali premišljevanjem.

In močna je bila njena molitev. Prosila je za sestro Agnezo in ji je sprosila od Boga poklic v redovno življenje. Molila je v sili za kruh in olje in Bog jo je na čudežen način vslišal.

Brezbožni in cerkvi nezvesti cesar Friderik II. je napadel papeža z vojsko in je žugal uničiti tudi mesto Asiz. Neko temno noč so napadli njegovi vojaki tudi samostan sv. Damijana. Prestrašene sestre hitijo vse zbegane k bolni materi Klari. Ta jih tolaži: „Ne bojte se, ljubljene hčere; zaupajte na Jezusa, on vas bo rešil.“ Potem prosi, naj jo peljejo v kapelo. Tu poklekne in moli: „Ozri se, božji Jezus, in poglej usmiljeno na te svoje ponižne dekcle, ki si jih do sedaj napajal z mlekom svoje ljubezni. Ali jih moreš izročiti nevernikom v roke? Ohrani jih čiste, ker so tebi posvečene in jih jaz sama braniti ne morem. Ne izroči divjim zverinam duš, ki tebe spoznavajo, ampak ščiti nje, katere si s svojo dragoceno krvijo odkupil.“ — Klara je še dalje molila, kar začuje glas: „Bodite gotove, da vas bom vedno varoval.“ Klara moli dalje: „O Gospod, vzemi milostno pod svojo zaščito to mesto, ki nam iz ljubezni do tebe daje hrano in nas vzdržuje.“ Gospod odgovori: „To mesto bo veliko pretrpelo, pa bo ostalo ohranjeno vsled mojega varstva in vaših molitev.“ Na to se obrne Klara k sestram z besedami: „Drage hčere, nehajte jokati, zmaga je naša, ker je Bog z nami.“ Potem vzame posodo za presveto Rešnje Telo, stopi k odprtini samostanskega zidu in jo pokaže napadajočim vojakom. Ti popadajo prestrašeni na tla, drugi zunaj pa se spustijo v beg. Rešen je bil samostan, redovnice in mesto na Klarino priprošnjo. V spomin na ta dogodek še dandenes slikajo in vpodablajo sv. Klaro s posodo za presv. Rešnje Telo v rokah. Posodo pa hranijo še sedaj pri sv. Damijanu.

(Dalje prih.)

P. REGALAT ČEBULJ:

Kako naj vzgajamo mladino za resnicoljubnost.

Dragi tretjeredniki, mogoče vam je ljubi Bog izročil mladino, da jo učite in vzgajate ter tako polagate temelj za otrokovo časno in večno srečo. To delo je po izrekih velikih mož sicer častno, toda, kakor vsakega skušnja uči, tudi nič manj težavno. Ako ni lahko otroka obogatiti s potrebnim znanjem, je gotovo še težje, naučiti ga lepega življenja. Kakor je prvo ali izobraževalno delo zelo važno, tako je drugo, imenovano vzgojno neobhodno potrebno. Naj vam o tem-le drugem delovanju podam nekaj misli! In še tu odgovorim samo na vprašanje: Kako naj vzgajamo mladino za resnicoljubnost?

Kdo je resnicoljuben? Resnicoljubnost ali ljubezen do resnice se razodeva na dvojni način. V besedah, ako se strinja govorjenje z notranjimi mislimi. V vedenju ali obnašanju, ako se vjema zunanje dejanje z notranjim prepričanjem. Resnicoljuben je torej tisti, ki vselej, kedar govori, hoče govoriti resnico ter s svojim vedenjem naznanja to, kar res misli. Kdor zmiraj tako ljubi resnico, je resničen. Čednost pa, ki ga vedno ali trajno nagiba k resnici v besedi in dejanju, imenujemo resničnost.

Resničnosti nasprotuje lažnivost in neodkritosrčnost. Laže se, kdor vedoma govori drugače, nego misli. Neodkritosrčen je, kdor je nagnjen k hlimbi in hinavstvu. Hlini se, kdor s svojim obnašanjem razodeva vse kaj drugega, kakor v resnici misli. Hinavec je pa, kdor se kaže boljšega, kakor je.

Važnost resnicoljubnosti. Brez resnicoljubnosti je vsako vzgojno delo brezuspešno. Kako naj otroka vzgajam, ako mi ni znano njegovo dušno stanje? Najprej moram prodreti v otrokovo dušo, da spoznam njena slaba in dobra nagnjenja, njene slabe in dobre lastnosti. Ako mi je vse to jasno, morem slabo zatirati, dobro gojiti. Toda pravo podobo si ustvarim le tedaj, ako otrok svoje notranjosti ne prikriva, temuč je resnicoljuben v besedi in dejanju. Kakor se ne da tajiti, da lažnivost in neodkritosrčnost otrokov značaj pokvarita, tako se mora tudi trditi, da

resnicoljubnost cel njegov značaj oplemeni, vtrdi. Zato je otrokova resnicoljubnost tako za domačo hišo, kakor tudi za šolo predpogoj uspešnega vzgojnega dela.

Ako hočemo doseči, da postane otrok koristen član človeške družbe, mora že v mladosti vzljubiti resnico. Vrejeno in prijetno družabno življenje počiva na veri in zvestobi. Medsebojno občevanje najprej zahteva, da ljudje drug drugemu verujejo. Toda bližnjikovim besedam moremo le tedaj verovati brez vsake nezaupljivosti, ako vemo, da je resnicoljuben, da govori, kakor misli, se takega kaže, kakršen je. Z resnicoljubnostjo se mora družiti zvestoba, ki od vsakega zahteva, da izpolnjuje dano besedo in vse sprejete dolžnosti. Izkušnja pa uči, da ne more biti zvest, kdor ne spoštuje resnice. Kakor je torej soglasje z resnico ali resnicoljubnost v občevanju z ljudmi neobhodno potrebni temelj družabnosti, tako pa tudi nič bolj ne razdira miru in sreče družabnega življenja, kakor laž, hlimba in hinavstvo ter verolomstvo, iznevera in izdajstvo.

Kdor je o vsem tem prepričan, se bo veselo lotil dela, da otrokom priljubi resnico ter zastudi laž.

Tem splošnim opazkam naj sledi odgovor na vprašanje: Kako naj vzgajamo mladino za resnicoljubnost? Ako hočemo, da bo to velevažno vzgojno delo uspelo, moramo najprej poznati vzroke laži, nato je treba nevarnosti za resnicoljubnost odstraniti ter slednjič mladino v dobrem vtrditi.

1. Kdor hoče, da bo njegovo vzgojno delo za resnicoljubnost zares vrejeno, zato tudi ne brez koristi, mora dobro vedeti, kaj pač vtegne otroka zapeljati v laž, ali, kaj škoduje resnicoljubnosti izročene mladine.

Največja nevarnost za rahlo in omahljivo resnicoljubnost otrok je slab zgled starišev, vzgojitelja, tovarišev.

Na otroka vpliva vse, kar pri svojih stariših vidi in sliši. Kaj brž zapazi njih laž in hlimbo. Ne redkokrat se dogaja v družinah, kjer so se vezi medsebojnega spoštovanja in zaupne ljubezni zrahljale, da mati očeta nalaže in ogoljufa. More li to otroku resnicoljubnost vtrditi? Otrok je priča, kako stariši nemilo obsojajo odsotne osebe, s katerimi so bili v obraz na vso moč sladki in ljubeznivi. Ali more to gojiti v otroku kaj drugega kakor neodkritosrčnost? Kolikokrat spravljajo domači otroka s pretiravanjem ali z lažjo v zadrego in strah! Brez dvojbe tudi s tem kršijo njegovo resnicoljubnost. Kaj naj slednjič rečem o sta-

riših, ki hote in naravnost zapeljujejo otroka v laž? Saj se zgodi, da stariši otroka kar nauče, kako naj v šoli z izmišljenimi izgovori krije svojo lenobo, opravičuje svojo odsotnost.

Poleg slabega zgleda starišev tudi vzgojiteljevo nepremišljeno govorjenje na resnicoljubnost otrok kaj kvarno vpliva. Kako? Otrok se je dalje časa lepo obnašal, pridno učil. Zato mu obljubiš priznanje; pa mu ga ne daš. Drugič je gojenec poreden in len. Zažugaš mu kazen; toda mu je ne odmeriš. More-li imeti tako ravnanje za otrokovo resnicoljubnost dobre posledice? Mladina bi vse rada vedela. Zato kaj pogosto tudi po neprimernih stvareh povprašuje. Kdor se otroku na taka vprašanja, ki bi jih moral resno zavriniti, zlaže, gotovo gojencu ne malo škoduje.

Velika spotika za otrokovo resnicoljubnost je slednjič lažnivost tovarišev. Mislimo si skvarjenega učenca ali gojenca! Rad bi pri svojih součencih kaj veljal. Kako si izmišljuje razna dejanja, ki naj bi mu zagotovila ugled! Spretno pa prikriva hudobije, jih olepšava in taji. Zakaj? Boji se, da ga ne bi tovariši prezirali in zaničevali. Komu ni znano, da mladina tako govorjenje in obnašanje kaj rada in brž posnema? Ako lažnivec součencem ne škoduje drugače, kakor da jim spodkoplje spoštovanje in ljubezen do resnice, je že samó ta njegov vpliv za marsikoga usodepoln.

Druga nevarnost za resnicoljubnost mladine je prevelika strogost, zlasti pretrdo kaznovanje. Iz katerih nagibov otroci tako doma, kakor tudi v šoli pogosto lažejo? Kdor pozna mladino, bo rad pritrdil, da povzroča veliko otroških laži strah pred kaznijo. Kaj naredi otrok, ako ga za vsako malenkost le preostro sodiš? Ščasoma se oprime laži, da bi se tako zavaroval pred palico. Ako nežno otrokovo čednost le s silo preizkušamo, jo bomo, če ne strli, gotovo vsaj omajali.

Razven naštetih nevarnosti za resnicoljubnost mladine, je pa tudi v samem otroku premnogo kali in virov lažnivosti.

Novejši pedagogi ali vzgojeslovci razločujejo laž iz domišljije, uslužnosti in samoljubja.

Kdo ne pozna otrokove živahne domišljije?! Komu dalje ni znano, kako težko otrok prav označi, kar je videl in slišal?! Domišljija in nezmožnost jasnega izraževanja zapeljeta v laž iz domišljije, ali kakor jo navadno imenujejo s tujo besedo fantastično laž. Ker pa otrok nima namena drugače govoriti, kakor misli, zato fantastična laž ni prava laž, torej ni božje žaljenje, temuč le bolj brezgrešno pretiravanje. Najbrž fantastično laž zato

semkaj prištevajo, ker od pretiravanja do prave laži ni posebno velike razdalje.

Drugače je z lažjo, ki izvira iz plemenitih nagibov, n. pr. iz sočutja in prijateljstva. Otrok ljubi domače ljudi in svoje tovariše. Obvarovati jih hoče zla, ki jim preti. Rad bi jim izkazal kakšno uslugo. Ako tega ne more doseči na pošten način, se posluži laži. To vrsto laži imenujemo laž iz uslužnosti. Pravijo ji tudi heroična ali junaška laž.

Zelo veliko otroških laži povzroča samoljubje ali egoizem. Imenujejo jih egoistične. Tako n. pr. se učenec laže iz častihlepnosti in strahu pred kaznijo. Skrbi ga, da bi ne zgubil dobrega imena. Zato se laže, češ, da napake, katere ga dolže, ni storil. Pridnega součenca, njegovega tekmeca, vprašajo. Prav dobro je odgovoril. Zdaj pokličejo še njega. Ker se vsled lahkomišelnosti danes ni tako vestno pripravil, kakor drugekrati, ga je tovariš nadkrilil ali prekosil. Hudo mu de. Da ne bi imeli součenca za pridnejšega, kakor njega, se zlaže, češ, zaradi bolezni se ni mogel tako dobro naučiti. Otrok v šoli ne zna. Tožijo ga tudi, da je storil kaj prepovedanega. Zato se boji zaslužene kazni. Da bi se ji odtegnil, je dober vsak izgovor, če je tudi zlagan.

Najhujše so pa tiste egoistične laži, ki jih otroku narekuje nevoščljivost, sovraštvo in hudobija. Odkrivajo nam vso pokvarjenost otrokovega srca. Gojenec vidi, kako njegovega tovariša čislajo in hvalijo. To ga žalosti. Zato se o součencu laže, da bi njegove vrline zmanjšal. Drugi svojega tovariša kar ne more. Sovraži ga. Išče priložnosti, kako bi se nad njim znosil. Slednjič si pomaga z lažjo. Z njo se hoče nad součencem zmaščevati. Ali se pa otrok laže, ker ga to veseli ter se naslaja nad hudimi nasledki, ki so vsled njegove laži zadeli tovariša.

Toliko o nevarnostih za resnicoljubnost mladine. Ni jih malo, če tudi nisem naštel vseh. Srečen otrok, ki gre mimo njih, ne da bi mu škodovala!

(Dalje prih.)

P. EMERIK LANDERGOTT:

Kako bodimo pobožno pričujoči pri sv. maši.

Mnogo imamo pripomočkov, da se vadimo biti pobožno pričujoči pri sv. maši ter zajemati iz tega vira milosti v veliko korist svoje duše. Lep primeren nauk v ta namen nam daje med drugimi tudi bl. župnik J. Viannej (Vianney). V svojih nedeljskih pridigah (J. Firnstein, nemški prevod, 4 zv.) nam stavi tri zglede pred oči, katere naj bi posnemali, kadar smo pri sv. maši. Ti trije zglede so: ponižni cestninar v tempeljnu, desni skesani ropar zraven križanega Jezusa, in evangelijski, globokoverni stotnik. V naslednjem jih hočemo razložiti po svoje tudi bravcem „Cvetja“ ter vspodbuditi k pobožni navzočnosti pri sv. maši.

I.

Cestninar nas s svojim zgledom uči, da se moramo hiši božji s ponižnim srcem bližati in se potem med celo sv. mašo ponižno in spoštljivo vesti.

Sv. evangelij pripoveduje: „In cestninar je od daleč stal in še oči ni hotel proti nebu povzdigniti, temuč je trkal na svoje prsi rekoč: „Bog bodi milostljiv meni grešniku!“ Občudovati moramo to ponižnost! Cestninar je premišljeval lastne grehe in tako prišel do spoznanja samega sebe. Šel je v tempelj, da bi tamkaj iskal odpuščenja in milosti. Zato se je bližal hiši božji s tako globoko ponižnostjo.

Enako razsvetli milost božja vsakega, ki se trudi spoznati samega sebe. Mnogo vzrokov najde, da se najglobokejše poniža pred Bogom. Da bomo torej s ponižnim, Bogu dopadljivim srcem prihajali v cerkev, premišlujmo svoj grešni stan, svoje lastne napake in slabosti. Pomislimo, koliko dobrot in milosti nam še manjka, potem se bomo z veseljem napotili v cerkev in se bližali Bogu s ponižnim srcem.

Ko bi le nekaj trenutkov pred mašo porabili v to, da bi se spomnili najpotrebnejših milosti, ne bi prihajali tako lehkomišljeno

v cerkev, kakor napuhnjeni farizej; tudi ne bi vzeli tako malo marno blagoslovljene vode, kakor bi ne imeli nič na vesti. Domislili bi se, da blagoslovljena voda, ako se skesano ž njo pokropimo, izbriše odpustljive grehe in nas stori pripravne, da smo z veliko koristjo pri sv. maši pričujoči.

O koliko prahu se nahaja mnogokrat v našem srcu, črni zamazki in marsikak nered, kako prazni smo na milostih, ali za vse to nič ne vemo. Pripravljajmo se torej za sv. mašo s tem, da bomo premišljevali svoj grešni stan in lastno slabost ter nevrednost že doma ali na potu ali v cerkvi, še preden pristopi mašnik k altarju.

Ponižno kakor cestinar naj bi se nadalje vedli med celo sv. mašo. „Stal je od daleč in svojih oči si ni upal k nebu povzdigniti, temuč je trkal na svoje prsi.“ Zadnje mesto si je izvolil iz ponižnosti. Bil je ves presunjen od svoje grešnosti. „Šel je opravičen v svojo hišo.“

Temu zgledu niso podobni tisti, ki si v cerkvi prostore izbirajo, ne da bi ložje molili, ampak, da bi lahko bolj nemarno sedeli. Noge navskriž, roke na kolenih, oči na vse strani! Dolg čas jim je med sv. mašo! Spet nam stopi pred oči farizej, ki ni šel opravičen v svojo hišo. Res malo spokornega duha kaže tisti, ki se dolgočasi med sv. mašo! Zato se trudimo posnemati ponižnega cestnarja med celo sv. mašo. Večkrat se mašnik globoko prikloni pri najsvetejši daritvi. Naj nas to opominja, da le ponižna molitev oblake predere.

Sv. Tomaž je med sv. mašo videl Jezusa, ki je imel polne roke milosti za navzoče. Le ponižni jih prejmejo. Zato pripravimo svoje srce, spoznavajmo svojo slabost in posnemajmo ponižnega cestnarja med celo sv. mašo.

II.

Desni skesani razbojnik zraven križanega Jezusa nas s svojim zgledom vnema h gorečnosti pri povzdigovanju. Na rokah in nogah je bil privezan na križ in se je komaj mogel geniti. Kolikor pa so mu moči dopuščale, je z vso vnemo častil Jezusa Odrešenika. Glavo je nagnil k njemu, z jezikom ga poveličeval in se ga oklenil v živi veri, v trdnem zaupanju in goreči ljubezni: „Spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!“ Jezusa povzdiguje, sebe ponižuje: „Midva (trpiva) po pravici, zakaj po

zasluženju svojih del trpiva, ta pa ni nič hudega storil.“ Še celo svojega tovariša se trudi izpreobrniti! Kako hitro in kako popolno se je spokoril ta ropar, ta veliki grešnik zraven križa! Prejel je odpuščenje svojih grehov in časnih kazni za nje in Jezus mu je obljubil nebesa še isti dan: „Resnično ti povem, danes boš z menoj v raju!“

Iz tega se učimo, koliko milosti smo lahko deležni tudi mi pri povzdigovanju. Takrat se godi pred nami to, kar se je godilo na Kalvariji. Bl. J. Viannej (Vianney, l. c. II. zv.) pravi: „O, ljubljeni, ko bi nas v tem presrečnem trenutku povzdigovanja prešinjala živa vera, bi zadostovala ena edina sv. maša, da bi nas iztrgala iz marsikaterih hudih napak, ki v njih tičimo, ter napravila iz nas prave spokornike, to je, popolne kristjane.“ Obrnimo torej vse svoje moči v to, da bomo prav goreče molili Jezusa pri povzdigovanju! V živi veri, v trdnem zaupanju in ljubezni prosimo odpuščenja svojih grehov. To je prvi sad, ki ga prejmemo, ako smo pobožno pričujoči pri sv. maši, prava spokornost. Od kod pa pride, da tičimo vedno v istih napakah in slabih navadah? Ali ne morda od naše mlačnosti pri sv. maši?! Tudi levi razbojnik je visel zraven Jezusa, toda njemu krvava daritev Sina božjega ni nič koristila. Ali ne bi bilo žalostno, ako bi bili enako nesrečni tudi mi?! Preiščimo vest in se vprašajmo, ali ni naša mlačnost pri nekrvavi daritvi božjega Jagnjeta kriva, da smo tako nespokorjenega srca. Naš sklep bodi, posnemati desnega roparja in goreče moliti Jezusa pri povzdigovanju.

Drugi sad, ki ga smemo trdno upati od pobožne navzočnosti pri sv. maši, je srečna smrt. Tudi to milost je prejel oni veliki spokornik na desni strani križanega Jezusa. Lehko je mirno umrl, ko je prejel odpuščenje in obljubo nebes. Res velika milost je, celo življenje preživeti v pregrehab in vendar nazadnje srečno umreti. Koliko bolj bodo to milost prejeli tisti, ki se že v življenju trudijo za pravo spokornost! Kličimo torej presv. Rešnjo Kri na nas posebno pri povzdigovanju, da nas bo oprala naših grehov, nam izbrisala časne kazni in naklonila milostno sodbo.

III.

Sv. obhajilo spada h glavnim delom sv. maše. Tu verni radi prezrejo ravno to, kar bi morali storiti, namreč duhovno sv. obhajilo. Ko pri obhajilu zvoní, trkajo sicer na svoje prsi,

sv. obhajila pa duhovno ne prejmejo. Posnemali naj bi torej evangelijskega stotnika, ki je tako zelo želel nebeškega zdravnika, pa se ni štel vrednega Gospoda resnično sprejeti v svojo hišo. Zveličar se je milostno ozrl na njegovo hrepenenje in mu ozdravil hlapca. Podobno moč ima duhovno sv. obhajilo; četudi ne pride Jezus telesno k nam, pride po svoji moči, svojem usmiljenju in ljubezni.

Kaj je duhovno sv. obhajilo? Sv. obhajilo duhovno prejeti se pravi, združiti se z Jezusom le v mislih in željah. Mislimo si, da prejmemo sv. hostijo in ob enem obudimo željo, Jezusa resnično zavžiti. Opravi se tako-le: Kratko obnovimo vero, upanje in ljubezen ter obžalovanje svojih grehov, potem se duhovno združimo z Jezusom rekoč: „Pridi, o Jezus, v moje srce, oklenem se te, zedinim se s teboj, kakor da si res prišel k meni.“ Lehko tudi kakor mašnik trkamo na prsi in molimo: „Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, temuč reci le z besedo in ozdravljena bo moja duša“; potem pa v gorečem hrepenenju prejmemo sv. hostijo v mislih.

Ne bo nam težavno, duhovno se obhajati med sv. mašo, ko je naše srce že vneto za Boga. Sploh moramo, če se hočemo kolikor mogoče popolno udeležiti sadov sv. maše, vsaj duhovno prejeti sv. obhajilo. Dovoljeno je to vsakemu, ki je v stanu posvečujoče milosti božje, ki nima vedoma smrtnega greha na vesti. Sreča je velika, zediniti se z Jezusom samim, četudi le duhovno. Ž njim prejmemo vir vseh milosti, neskončno ljubezen in usmiljenje božje.

Duhovno sv. obhajilo naj bi tudi izvan sv. maše večkrat ponovili. Na ta način skazemo Jezusu najiskrenejšo ljubezen, za katero nas bo še bolj ko za vsako drugo čednost bogato poplačal. V življenju svetnikov večkrat beremo, kako dopadljivo mu je to hrepenenje, zediniti se ž njim. Sv. Bonaventuri, ki se je zaradi velike ponižnosti zdržal resničnega sv. obhajila, je prinesel angelj sv. hostijo ter ga obhajal. Kadarkoli torej trka Jezus na vrata naših src, to je, kadarkoli se spomnimo duhovnega sv. obhajila, ne zaklenimo vrat, temuč z veseljem jih odprimo in se duhovno obhajajmo.

V stanu milosti božje lahko prejmemo sv. obhajilo vsak čas, četudi nismo tešči; doma, na polju, pri delu in počitku, večkrat na dan, kolikorkrat hočemo, se smemo duhovno z Jezusom zediniti. Posebno takrat, kadar ne moremo iti v cerkev in smo

zadržani udeležiti se sv. maše, naj bi duhovno sv. obhajilo prejeli doma. —

Premišljevali smo zglede ponižnega cestnarja v tempeljnu, desnega roparja na Kalvariji in evangelijskega stotnika. Zelo nas spodbujajo k pobožni pričujočnosti pri daritvi sv. maše. Ohranimo te zglede v spominu in bomo veliko milosti zajemali iz nekrvave daritve novega testameta.

Navedemo še nekaj izrekov bl. J. Vianneja o daritvi sv. maše (l. c. II. zv.):

„O, ko bi nam Bog dal kedaj prav spoznati, kaj je sv. maša, koliko milosti, koliko dobrot bi si pridobili, ki jih sedaj ne dobimo! Pred kolikimi nevarnostmi bi bili obvarovani, ko bi imeli veliko pobožnost pri sv. maši.“

„Dragi, nikdar se ne bojmo, da bi nam sv. maša v časnih zadevah škodovala, ravno nasprotno je res; prepričani bodimo, da se bo vse bolje izteklo in celo naši opraski se nam bodo bolj posrečili kakor takrat, če smo tako nesrečni, da ne moremo biti pri sv. maši.“

„Tistim, ki pridejo pogosto k sv. maši, se njih opravila veliko bolj posrečijo kakor tistim, katere njih mala vera slepi, da nimajo časa. O, ko bi vse svoje zaupanje stavili v Boga, ne da bi se kaj zanašali na svoje delo, koliko srečnejši bi bili! Pa mi bote rekli: »nihče nam nič ne da, če mi nič nimamo«. — Kaj naj vam vendar ljubi Bog da, ko se zanašate le na svoje delo in nikakor ne na njega, ko si niti ne vzamete časa, jutranje in večerne molitve moliti in vam je zadosti, enkrat na teden iti k sv. maši? O, pripomočkov božje previdnosti za tistega, ki na njo zaupa, ne poznate. Ko bi se resno zavzemali za zveličanje svoje duše in bili kolikorkrat mogoče pri sv. maši navzoči, bi kmalu videli dokaz za to, kar vam pravim.“

Svet puščavnik, z imenom Pavel, je videl imenitno oblečenega mladeniča v cerkev iti. Spremljali so ga hudobni duhovi. Po sv. maši je videl istega mladeniča stopiti iz cerkve. Sedaj so šli angelji ob njegovi strani. „O moj Bog,“ je zaklical svetnik, „kako dopadljiva ti mora biti sv. maša!“

Iz navedenega lahko spoznamo, kolike važnosti so tudi tako imenovane mašne zveze. Več mašnih zvez je že razširjenih po Slovenskem. Duhovne zakladnice so in vsega priporočila vredne. Kdor se jim pridruži, se bogati z milostmi. Navadno so tudi tako urejene, da družbenik lahko enkrat za vselej izpolni svojo dolž-

nost, duhovni dobiček pa vedno dobiva. Le Marijina Ingolstadtska mašna zveza nalaga svojim udom, da skozi celo življenje oskrbijo vsako leto eno sv. mašo na namen družbe. Zato je pa tudi čudno močna in šteje po 2000 sv. maš na dan. Pomislimo, kaj se pravi to, po 2000 sv. maš imeti v pomoč v smrtni uri in v vicah! Kotorej pristopate k mašnim zvezam, ne prezrite Ingolstadtske ali Marijine mašne zveze. Kdor le zmore eno sv. mašo na leto, naj se njej pridruži. Neprecenljivo velik zaklad je. Ž njo se izredno pospešuje tudi češčenje Marije Device, ker se vsaka družbena sv. maša daruje njej v čast. Slovenci, podružnico te svetovne mašne zveze imate v frančiškanskem samostanu v Mariboru! Pridno pristopajte in zajemajte iz tega vira milosti! Tako vam bo pobožnost do daritve novega testameta, do sv. maše v toliko večjo časno in duhovno korist.

Romanje c. in kr. avstrijsko-ogrske havbične divizije v Jeruzalem.

ne 14. marca 1916 je ta četa prišla najprvo v Carjigrad. Tudi Slovenci so v njej. Štiri dni se je mudila v turški prestolnici, potem pa je 28. marca odrinila proti Sv. Deželi, in sicer najprej po anatolski železnici tri dni in tri noči do mesta Busanti, zadnje postaje pred takrat ne še dovršenim tavrškim predorom, na to štiri dni peš preko tavrškega gorovja, zopet po kratki železniški progi do gorovja Amanüs, preko njega dva dni peš, nato en dan z vlakom do mesta Aleppo, kamer je došla 8. aprila, odtod 10. aprila v Damask in 12. aprila na svoje vojno bivališče, južno od Jeruzalema. Tu jo je slovesno sprejelo turško vojaštvo in spremilo v taborišče zunaj v peščeni puščavi.

Vročina je meseca aprila v tamošnjih krajih za naše ljudi, ki niso nanjo navajeni, že velika. Pomagajo si s tem, da izkopljejo dva metra globoke jame v pesek in preko njih razpno šotore;

nekaj bolje je, veliko pa ne, ker tudi tu noter zanaša vroči veter cele oblake prahu, drobnega finega peska, tudi v jamo najdejo pot jate nadležnih muh, kače in škorpijoni.

Na cvetno nedeljo, 16. aprila, po službi božji sredi puščave izrazijo vojaki željo svojemu vojnemu kuratu, da bi radi videli Jeruzalem in druge svete kraje. Drage volje vstreže divizijski poveljnik tej želji.

Dne 6. maja popoldne pride povelje, naj se pripravi prva baterija za pot v Jeruzalem: od Bersaba — tam je namreč bilo takrat prvo šotorišče — do Hebrona je približno devet ur hoda; zaradi vročine je bilo določeno, da se bo marširalo po noči. Drugo jutro so bili naši vrli vojaki že v Hebronu, kjer je grob očaka Abrahama in njegove žene Sare ter sina Izaka. — Od Hebrona je približno osem ur hoda do Jeruzalema, kamer so vojaki-romarji prišli dne 9. maja ter bili slovesno sprejeti od turških oblasti in jeruzalemskega prebivavstva.

Dne 10. maja ob 7. uri je baterija z godbo na čelu korakala pred cerkev Božjega Groba. Pri vhodu sta jo pozdravila frančiškana, eden v nemškem, drugi v ogrskem nagovoru. Med zahvalno pesmijo, ki jo je svirala pred cerkvenimi vrati avstrijska vojaška godba, so šli vojaki sparoma v cerkev, njim na čelu cel divizijski štab. Na to je vojni kurat opravil daritev sv. maše na Jezusovem grobu; koncem maše je bil „Te Deum“, molitev za cesarja in k sklepu cesarska pesem. Nato je baterija v štirih oddelkih, po narodnosti razdeljenih, obiskala — v spremstvu vodnika in tolmača — posamezna svetišča: Sv. križev pot po jeruzalemskih ulicah, cerkev sv. Štefana, kraljeve grobove, cerkev sv. Ane, Omarjevo mošejo na templjevem trgu, Salomonove hleve, Oljisko goro itd. Ti obiski so bili razdeljeni na 10. in 11. dan maja. Dne 12. majnika pa je baterija ob 7. uri korakala med zvoki vojaške godbe in slovesnim zvonjenjem na goro Sijon v cerkev Marijine smrti. V tej krasno ozaljšani hiši božji so med sv. mašo vsi vojaki s častniki vred prejeli sveto obhajilo.

Naslednji dan, 13. maja, je bil določen za počitek, toda vojaki so tudi ta dan neumorno obiskovali razna svetišča in opravljali zasebne pobožnosti. Ob 4. uri popoldne so s težkim srcem dali slovo sv. mestu in odkorakali v dve uri oddaljeni Betlehem. Tudi tukaj so bili slovesno sprejeti od frančiškanov, varihov tega svetišča. Pod njihovim vodstvom so počastili kraj rojstva Gospo-

dovega in druga svetišča betlehemska. Po kratkem odmoru pa so se morali ločiti od vseh teh sv. krajev in oditi nazaj v puščavo, bojem za pravico nasproti.

Dne 24. maja pa je druga baterija naredila isto pot kakor prva, z enakim vspehom. V nepozaben spomin bo našim hrabrim vojakom to romanje na kraj rojstva in trpljenja Kralja miru.

P. BERNARD AMBROŽIČ:

„Knjiga mrtvih“ iz starega Egipta.

islani bravci „Cvetja“ se utegnejo še spominjati „najstariše knjige sveta“, o kateri je pisalo lansko „Cvetje“ v oktoberski številki. Tej knjigi zelo podobna in morebiti nič menj zajemljiva je druga knjiga iz starega Egipta, tako imenovana „knjiga mrtvih“. Tudi ta „knjiga“ ni knjiga v našem pomenu besede, temuč je le zbirka starih papirjev, ki so jih našli pod razvalinami nekdanjih egiptovskih grobov. Ime „knjiga mrtvih“ so jim dali učenjaki preteklega stoletja.

Kako je „knjiga mrtvih“ nastala in kakšna je njena vsebina?

Stari Egipčani so imeli globoko vero v neumrjočnost duše in v posmrtno življenje. Vsaki človek je moral po njihovi veri po smrti stopiti pred strogega sodnika na drugem svetu. Ta sodnik je bil bog Oziris. Njemu je pomagalo pri sodbi 42 prisodnikov. Ko je stopil človek pred ta sodni zbor, so mu vzeli iz srca dobra in huda dela ter so jih položili na tehtnico. Tehtnica je odločila prihodnost od telesa ločene duše. Ako so prevagala dobra dela, je bila sprejeta v višjo blaženost v kraljestvo bogov, ako huda dela, se je morala povrniti v novo očiščevanje na svet. Ili je morala včasih v novorojeno dete, drugič v novozraslo drevo ali sploh v kako zemeljsko bitje. To se je imelo ponavljati tako dolgo, dokler ne bi pri sodbi pretehtala skledica z dobrimi deli.

Nekatere duše so pa spoznali sodniki za tako hudobne in pokvarjene, da jim niti čiščenja niso več dovolili. Te so morale spred sodnega zbora v kraj strašnih muk, od koder ni bilo rešitve. Take pogublence so imenovali Egipčani dvakrat mrtve.

Egipčani so vedeli, da si je mogoče pridobiti naklonjenost sodnikov s čednostnim življenjem na zemlji. Vendar so mislili, da duša tudi po smrti lahko še kaj dobrega stori. Imela je namreč na onem svetu prehoditi precej dolgo pot do sodnega dvora in celo to pot je mogla z raznimi molitvicami nakladati uteži na tehtnico dobrih del. Takih molitvic se nam je ohranilo skoro brez števila. Skrbni Egipčani so jih namreč zapisovali na trpežne papirje in jih devali umrlim dragim v grobove, da bi jih na težki poti ne pozabili moliti. To je bilo pri pogrebih eno najvažnejših opravil, ki ni smelo biti zamujeno.

Pa še drugače je bilo Egipčanom po njihovi veri mogoče priskočiti umrlim na pomoč in jim zagotoviti blaženost onega sveta. Molitev za rajnce je bila zelo v navadi. Živi so sami ponavljali tiste molitvice, ki so jih devali mrtvim v grobove. Ali še vse bolj uspešno ko molitev, se jim je zdelo pravilno pokopavanje mrličev. Umrli je moral dobiti svoj lastni grob, in sicer zidan ali pa v skalo vsekan, truplo je moralo biti maziljeno z dragimi dišavami in povito v celo množino finega platna, prepojenega z dragocenimi tekočinami, ko so branile zraku do trupla. Tako se ni bilo bati trohnobe, kar je bil glavni pogoj za srečo ločene duše. Dalje je bilo treba na grob postaviti lep spominek in duši rajncega prinašati darove. Mislili so namreč, da mora umrli še na onem svetu darovati bogovom. Kedor je tako oskrbljen zapustil ta svet, je mogel z gotovostjo pričakovati srečne prihodnosti.

Oglejmo si nekaj molitvic, ki so jih umrli jemali seboj v grob in so nam ohranjene v „knjigi mrtvih“.

Neki slavospev poveljuje sodnika Ozirisa takole: „Slava tvojemu obličju, urejevavec stvarjenja svetov, oče bogov, ki vodiš in vladaš valove vodâ, ki obdajajo deželo svetlobe!“ (Egipčani so si predstavljali v kroženju zvezd po nebu veliko podnebno reko.) — „Čudoviti, ljubljeni, ki odpiraš vrata podnebja, ti si ustvaril doline zemeljskega kroga, ti si knez in gospodar svojih sužnjev, kateri zemljo obdelujejo. Ti si sveti, ki pošiljaš bliske na zemljo; dvakratni sodnik ljudi, ki se veseliš, če vidiš človeka

prinašajočega darove. Tebi služi vsakdo, ki je združen z menoj izmej drugih umrlih ljudi, katere je predse poklical oče in stvarnik bogov . . . Nagni milostno svoje obličje proti meni, da bom opravičen in blažen. Ti upodobljevavec, oče . . . letnih časov in družih časovnih odlomkov, živi na veke! Naj bi bila vsaka žrtev za mrtve prijetna pred njegovimi očmi in darovana po postavi. Slava in hvala njemu, presvetlemu knezu — —!

S takimi in enakimi hvalnicami se je imela tedaj duša prikupiti strogemu sodniku Ozirisu. Pa tudi naklonjenost dvainštiridesetih prisednikov si je bilo treba pridobiti. Vsaki izmej njih je imel nalogo, preiskati določeno vrsto grehov, oziroma tem grehom nasprotnih čednosti. Duša se je obrnila do vsacega posebej in mu zatrjevala, da nima na vesti dotičnega greha, katerega ima on presojeti. Tako nam je ohranjen v „knjigi mrtvih“ cel sestav grehov, ki so veljali pri Egipčanih kot obsodbe vredni. Dvainštirideset jih je.

Duša se na priliko opravičuje: „Ogibala sem se brezbožnega govorjenja. Ogibala sem se nasilnega maščevanja. Ogibala sem se maščevavnih misli v srcu. Varovala sem se škodovati komu z lažjo. Varovala sem se zavračevanja beračev. Ogibala sem se prepovedanih potov. Ogibala sem se razžaljivih besed. Ogibala sem se prilastitve reči, ki so last družih. Varovala sem se razžalostiti svojega roditelja ali njegovo ženo. Ogibala sem se umorov in ubojev. Varovala sem se izmisliti si laži s svojimi ustmi. Varovala sem se počitka svojih rok. Varovala sem se zanemariti stvarnika svojega srca. Ogibala sem se mnogih besed v svojem govorjenju. Ogibala sem se ropanja, tatvine in izkoriščanja malih. Ogibala sem se postopanja tudi ene same ure prav do smrti. Pazila sem, da nisem šla (trdosrčno) mimo zatiranih, potrebnih in ubozih. Pazila sem, da nisem dala prostosti takemu, ki je bil obdolžen ropa. Pazila sem, da se nisem pregrešila zoper stvarnika svojega srca, zoper gospoda in druge oblasti . . .“

Sodbo nad dušo na onem svetu so pričeli Egipčani sami posnemati nad truplom umrlega. Grški zgodovinar Diodor, ki je pisal svojo zgodovino nekaj let pred Kristusom, nam pripoveduje, kako se je ta sodba vršila.

Kadar je kedo umrl, so naznanili sorodniki njegovo smrt znancem in prijateljem, pa tudi v to postavljenim sodnikom, katerih se je zbralo določeni dan ob mrliču čez štirideset. Sedaj je

smel vsakedo izmej navzočih pristopiti in pričati zoper umrlega. Sodniki so preiskovali in pretehtavali dokaze za pravičnost oziroma krivičnost rajncega, dokler se niso zedinili in umrlega ali obsodili, ali pa opravičili. Ako se je izkazalo, da je tožnik toženca obrekoval, je doletela njega samega težka kazen. Kadar so sodniki izrekli nad rajncim pohvalo, so njegovi sorodniki brž odložili vsa znamenja žalosti in se zelo veselili, ker so bili prepričani, da tudi sodniki na onem svetu niso drugače sodili. Umrli je tedaj dosegel blaženost posmrtnega življenja.

Tako vidimo, da so bili stari Egipčani globoko prepričani, da s smrtjo nikakor ni vsega konec in so imeli mnogo opraviti z drugim, nevidnim svetom. Kedo bi dvojil, da jim je taka vera mnogo pripomogla k čednostnemu življenju, zlasti, ker jim je tudi njihova vest še precej jasno oznanjala, kaj je greh in kaj je čednost? Že imenovani grški zgodovinar Diodor ves navdušen hvali Egipčane, kako lepo vero imajo, ker verujejo na neumrjočnost duše. Pri nas Grkih in Rimljanih, tako pravi, se modroslovci prerekajo mej seboj, kaj je s človekom po smrti, pa nihče ne ve nič gotovega. Zato pa tudi nihče ne ljubi čednosti, ker nihče ne veruje in ne pričakuje posmrtnega plačila. — Tu je treba opomniti, da tudi Grki niso bili vedno tako na slabem. V starejših časih je tudi ta narod bolj prav sodil o posmrtnosti. Ko je živel Diodor, pa grška „vera“ res ni bila družega ko zbirka neslanih bajk, katerih skoro nihče veroval ni.

To je tedaj solnčna stran te vere v posmrtnost. Kljub temu namreč, da je bila v mnogem kriva, je bila za tiste čase nekaj posebnega in je mogla svoje spoznavavce pripeljati do kolikor toliko plemenitega življenja. Toda imela je tudi svojo senčno stran in ta je bila mnogo večja ko solnčna. Saj smo videli, koliko žrtev je zahtevala od ljudi ob smrti in pri pogrebih. Toda kedo je mogel toliko utrpeti, da je priredil svojim rajncim tako velikanski pogreb? Pač so mogli to bogati stanovi duhovnikov in številnih plemenitašev, priprosto ljudstvo, po večem ubogo, pa kaj tacega ni bilo v stanu plačati. In vendar je bilo to po njihovih mislih za dušni pokoj umrlih neobhodno potrebno. Milijoni nižjih stanov so bili tedaj oropani dobrot svoje vere! Kako so pač ti ubožci težko prenašali breme usode, ki jim ne za ta ne za oni svet ni obetala nič dobrega! Kako so morali zavidati svoje bogate sorojake! Zato so pa ti nesrečneži takrat toliko svobodneje

zadihali, ko je prisijalo v deželo solnce Kristovega nauka, ki je ublažil trdo nasprotje mej bogatimi in ubožci. Ta nauk je obetal večno blaženost vsem brez izjeme; zahteval je pa tudi od vseh le eno: čednostno življenje po novi veri. Ni čuda, da so nižji stanovci v Egiptu kar trumoma prihajali v katoliško cerkev. Od tod ono cvetoče krščansko življenje in delovanje, o katerem nam ve povedati zgodovina iz Egipta v prvih stoletjih svete Cerkve.

† Vč. gospod Gašpar Vilman,

župnik tretjerednik.

Gašpar Vilman je bil rojen dne 5. januarja leta 1854 v Koroški Beli, v mašnika posvečen 27. julija 1877.; v tretji red je stopil v Novem mestu leta 1883. Bil je goreč duhovnik, mož molitve in mirnega značaja; za snažnost in lepoto cerkve je zelo skrbel. Na Ljubnem je imel postavno vpeljano Marijino družbo in tretji red; oboje je dobro vodil do smrti. Ker je slabo slišal, bi bil rad stopil v pokoj, ali na željo prevzvišenega kneza in škofa je še dalje vestno opravljal svojo službo, 40 let kot kaplan in župnik. En teden pred svojo boleznijo na ledvicah je naprosil vizitatorja tretjega reda na Brezju, da bi vizitiral njegovo skupščino; vizitator je prišel, ali voditelj tretjega reda je ležal na mrtvaškem odru. Štiri dni je ležal bolan; v ponedeljek 18. junija t. l. je bila zadnja njegova sv. maša za padlega vojaka. Njegov součenec preč. p. Otokar Aleš ga je v četrtek popoldne previzdil s sv. zakramenti, v petek 22. junija popoldne je bil zopet obhajan in zvečer ob polu deseti uri je mirno izdihnil svojo dušo. V soboto zjutraj je bila opravljena zanj sv. maša in v ponedeljek 25. jun. predpoldne ga je pokopal preč. gospod radovljiški dekan, kanonik Janez Novak, ki je imel v cerkvi govor rajnemu v slovo, slovesno sv. mašo je pa opravil njegov součenec prečastiti p. Otokar Aleš. Pogreba se je udeležilo nad štirideset čč. gg. duhovnikov.

Dopisi.

Sv. Ožbalt ob Dravi. Tretji red sv. Frančiška Asiškega je bil pri nas vpeljan po preč. g. Frančišku Kitak, za vse vzvišeno navdušenem in gorečem provizorju, sedaj slavnem misijonarju slovenske domovine, leta 1887. Prišel je v Št. Ožbalt iz sosednje Kaple, pa ne sam, temuč so mu sledili tudi vneti tretjeredniki kot podlaga in vzor Ožbalčkim domačinom. Z vso njemu lastno vnemo je deloval tudi tukaj za razširjenje tretjega reda, pričeneši s praznikom sv. Elizabete, patrone tretjega reda, leta 1887 in v teku dveh let so tudi Ožbalčani v častnem številu pristopili. — Prav tako goreč razširjevalec III. reda je bil tudi njegov naslednik prečastiti g. Jakob Župančič. Za župnika, preč. g. Andreja Bračič se je III. red organiziral in sicer dne 8. avgusta 1909. — Pod sedanjim župnikom preč. g. Vincencijem Lorenčič se je III. red skoraj tridesetletnem obstanku kanonično ustanovil na drugo nedeljo po binkoštih, dne 10. junija 1917. V predstojništvo tretjeredne skupščine so bili poklicani: I. za moške: predstojnik: Peršon Leopold, nastanovnik, Sv. Ožbalt šte. 34.; namestnik: Weber Karol, hlapec, Sv. Ožbalt šte. 3. II. za ženske: predstojnica: Homer Terezija, posestnica vdova, Vurmat šte. 67.; namestnica: Tacer Marija, najemnikova hči, Sv. Ožbalt šte. 34.; svetovavke: 1. za Sv. Ožbalt in Javnek: Pupacher Antonija, posestnica, Sv. Ožbalt šte. 36.; 2. za Vurmat: Radih Marija, prevžitk. hči, Vurmat šte. 59.; 3. za Kaplo: Kašman Apolonija, km. hči v Zg. Kapli šte. 32.

Zg. Sv. Kungota. Dne 14. decembra leta 1913 ob priliki večne molitve (adoracije) je bil pri nas III. red sv. Frančiška Asiškega vpeljan. Do tedaj je bivalo v tej župniji 10 udov III. reda, ki so bili sprejeti v različnih župnijah. Vpeljal je tukaj III. red preč. g. župnik Matija Eferl, pa le malo časa mu je bilo prisojeno voditi ga, ker je že dne 26. junija l. 1915 umrl nagle smrti. Ko je bil III. red vpeljan, se je deseterim starim udom pridružilo še 20 novih. — Naš sedanji župnik preč. g. Mihael Kos so nam pa oskrbeli kanonično ustanovitev III. reda, katera se je izvršila po vizitatorju preč. p. Filipu Beniciju dne 24. junija 1917 na praznik sv. Janeza Krstnika. Pri tej priliki se je vpeljala organizacija in je p. vizitator imenoval prvo predstojništvo: I. za moške: predstojnik: Kolarič Jurij, posestnik, Kozjak šte. 140.; namestnik: Vincek Franc, kmet, Plintovec šte. 186. — II. za ženske: predstojnica: Flakus Elizabeta, prevžitkarica vdova, Zg. Sv. Kungota šte. 197.; namestnica: Toso Šankta, posestnikova hči, Zg. Sv. Kungota šte. 4.; svetovavke: 1. za Plintovec, Kozjak in Vrtič: Tručl

Marija, kmetica na Plintovcu štev. 181.; 2. za Gaj in Cajžič: Maček Elizabeta, offerca na Pozruku št. 62.; za Zg. Sv. Kungoto: Razbočan Urša, zasebnica v Zg. Sv. Kungoti. — To velja za dobo treh let, potem bodo prve volitve.

Razgled po serafinskem svetu.

Odlikovani so bili v naši frančiškanski provinciji sv. Križa sledeči č. gg.: P. Nikolaj Meznarič, gvardijan pri Sv. Trojici v Slov. gor. z viteškim križcem Franc-Jožefovega reda; P. Kalist Heric, konz. svetnik i. t. d. v Mariboru z viteškim križcem Franc-Jožefovega reda; P. Avguštin Čampa, prezes na Viču z vojnim križcem 3. vrste za civilne zasluge; P. Albin Poljanec, divzijski župnik z viteškim križcem Franc-Jožefovega reda.

Spremembe. V definitorijalnem kongresu, ki se je vršil dne 26. avgusta t. l. v Ljubljani, so bile v naši frančiškanski provinciji določene sledeče spremembe: Ljubljana: P. Odorik Kreiner, subsidijar; P. Benvenut Winkler, kaplan; Dr. P. Angelik Tominec, lektor bogoslovja. — Novo mesto: P. Atanazij Avser, gvardijan; P. Konstantin Luser, vikar; P. Aljfonz Furlan. — Kamnik: P. Ferdinand Zajec. — Brežice: P. Klemen Grampovčan, vikar. — Maribor: P. Jeronim Knoblehar, subsidijar; P. Bernard Ambrožič, kaplan in katehet. — Sv. Trojica v Slov. gor.: P. Fulgencij Trafela. — Brezje: P. Marijofil Holeček, prezes; P. Severin Fabiani; Dr. P. Hugo Bren. — Vič: P. Julij Sušnik, kaplan. — Nova Štifta: P. Ambrož Remic, prezes.

Zlata maša. Redko slovesnost zlate sv. maše je obhajal 16. sept. t. l. v naši božjepotni cerkvi na Brezjah preč. g. konz. svetnik P. Kalist Medič. Rojen dne 24. aprila 1844 v Černučah je 28. avgusta 1863 stopil v frančiškanski red. Dne 30. avg. 1866 je napravil slovesno obljubo in leto pozneje 15. sept. 1867 je prvič pristopil k oltarju Gospodovemu. Po svojem neumornem delovanju mej Slovenci dobro znani slavljenec si je stekel obilnih zaslug, kamorkoli so ga predstojniki postavili. Zlasti Sv. Gora je pod njegovim vodstvom takorekoč na novo vzcvetela. Vkljub visoki starosti je slavljenec še vedno čil in čvrst, ne samo po duši, ampak tudi po telesu. Bog ga ohrani še dolgo vrsto let. Živel zlatomašnik!

V Trierju so sovražni letalci težko poškodovali samostan sester frančiškank. Dve bombi sta padli na glavno in stransko

poslopje. K sreči so se sestre in služabnice preje poskrile v kleti. Požarna bramba je sicer poskušala gasiti, toda ogenj se je tako hitro širil, da ni bilo mogoče ničesar rešiti. Uboge sestre drugi dan niso imele družega, kakor to kar so nosile na sebi. Zrušila se je tudi krasna kapelica, potem ko so z največjo življensko nevarnostjo spravili na varno oltar z Najsvetejšim. V resnici žalostna posledica svetovne vojske.

Umrla je 21. aprila t. l. v San Remu generalna prednica frančiškank - misijonark Marijinih mati Marija od Odrešenja. Rojena 24. junija 1860 iz bogate grofovske hiše v Parizu je šla 14. julija 1884 v samostan. Vsled svoje požrtvovalnosti in izredne razumnosti, katero je pokazala zlasti l. 1903 ob priliki, ko so izganjali iz Francoske redovne družbe je bila 17. maja 1905 izvoljena za drugo generalno prednico frančiškank - misijonark Marijinih. Po dvanajstih letih trudapolnega delovanja jo je poklical k sebi nebeški Oče, da ji podeli toliko zaželjeno rajsko plačilo.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni č. brat Egidij Kovačič, * 7. jul. 1869 v Ljutomeru na Štajerskem, v franč. red stopil 30. avg. 1898, slov. obljube napravil 21. sept. 1902, † 20. julija 1917 v Jeruzalemu. Rajni č. br. Jožef Kup. Korpar, samost. tretjerednik * 22. sept. 1887, † padel 14. avg. 1917. Dalje

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine celjske:

Celje: Marija Majcen, Marija (Cita) Krajnc; Teharje: Jakob (Ludovik) Kresnik, Helena (Marija) Samec, Marija (Katar. Sij.) Gajšek, Marija (Ana) Petek, Antonija (Apolonija) Kunej; Šmartno v Rož. dol.: Ivana (Franč.) Podjaveršek; Vitanje: Peter (Elzear) Krajnc; Nova cerkev: Helena Dokler, Marija (Koleta) Šper; Št. Pavel: Jera (Julijana) Cestnik; Griže: Marija (Antonija) Govšek, Franca (Angela) Ocvirk; Št. Jurij ob j. ž.: Marija (Liza) Maček; Svetina: Miha Ojsteršek; Kalobje: Andrej (Jožef) Zupanc; Št. Lenart: Valentin (Franč.) Deželak, padel na laški fronti; Št. Vid na Planini: Cecilija (Marija) Žveglič, Marija (Serafina) Žičkar, Anton (Franč.) Luskar, Marija (Ana) Krajnc, Janez (Feliks) Strnad, Jozefa (M. Franč.) Čepin; Zibika: Neža (Rozalija) Strašek; Št. Peter: Peter (Franč.) Četina; Sv. Križ pri Slatini: Antonija (Bonaventura) Žakelj; Žusem: Marija (Neža) Kolenc; Št. Štefan: Andrej (Ambrož) Tonjko, Jurij

(Ludovik) Žaberl, Marija (Ana) Šket; Radeče: Jera (Franč.) Camlah; Svibno: Marija (Liza) Škerl; Pónikva: Urša (Klara) Vengušt; Črešnjice: Marija Germovšek; Sv. Florijan pod Bočem: vič. g. župnik Anton Bukovšek, star še le 33 let, bil je goreč in vnet za vse dobro, z veliko vnemo je kot tretjerednik - voditelj gojil v svoji župniji III. red sv. Frančiška. Naj mu Bog na priprošnje sv. o. Frančiška vse obilno poplača v sv. nebesih!

2) skupščine mariborske:

Spodnja Sv. Kungota: Marija Repnik, Marija Windisch, Ana Temerl, Franc Rokavec (od strele ubit); Sv. Janž na Dravskem polju: Marija Lešnik; Fram: Marija Krajnc, Zofija Petelinc, Ana Lešnik, Marija Lešnik, Marija Šteflič, Marija Mom, Neža Gričnik, Marjeta Smogavec, Terezija Vodošek, Boštjan Hojnik, Marija Kodrič; Kapla: Marija Martini; Sv. Marjeta niže Ptuja: Jera Žnidarič; Ruše: Elizabeta Marolt; Sv. Ili v Slov. goricah: Marija Požgan, Janez Enčič; Kamnica: Filip Golob † na Dunaju v bolnišnici; Sv. Marjeta ob Pesnici: Marija Kapun; Puščava: Marija Marhl, Marija Korman, Marjeta Koper; Maribor: Jozefa Kelbič, Jozefa Oder, Marija Kren, Julijana Jarc, Jera Kostanjšek, Anton Marin † na laškem bojišču. Janez Rottman, oče mariborskega gvardijana pč. p. Klara. Janez Gratschan, Magdalena Harb; Sv. Peter pri Mariboru: Janez Tomažič; Svečina: Marija Majland; Ptuj: Marija Lubec; Ljutomer: Jozefa Puconja, Anton Škrober, Neža Tarča, Terezija Verhovnik, Barbara Feuš, Frančiška Slana, Terezija Stajnko, Elizabeta Meznarič, Peter Žličar.

3) skupščine svetotrojiške:

Ljutomer: Ana Sagaj, Marija Prelog, Jožefa Zmazek, Ana Domanjko, Uršula Bohanec; Sv. Rupert: Elizabeta Korušovič; Vurberg: Elizabeta Kokol (30. l. v III. redu); Sv. Tomaž: Anton Marin; Sv. Anton: Marija Zimič (53 l. v III. redu).

4) skupščine pazinske:

Franja (Marija) Gortan iz Lindara; Franja (Klara) Avgustinis in Ana (Marija) Sartori iz Pazina.

5) skupščine novomeške:

Št. Peter: Marija Vdovič, Neža Smuk, Ana Vidic, Marija Kotar; Mirna peč: Marija Šmeidek, Marija Penca, Marija Lenarčič, Ana Primc, Marija Rožman; Prečina: Ana Ravnik, Marija Doberdruk; Vavtavas: Ana Golob, Ivana Jerd; Dobrnič: Uršula Zupančič; Št. Jernej: Uršula Kosmač; Št. Rupert: Terezija Obaha, Marija Bahar, Marija Dolenšek, Ana Zupet, Neža Štrukelj; Trebelno: Jožefa Grimšič, Marija Drobnič, Uršula Hočevar, Marija Peterle, Neža Kisovec, Marija Šest, Ana Žganjar; Semič: Štefan Simonič, Ana Ivec, Marija Žugelj, Marija Kukar; Črnomelj: Jakob Majerle, Neža Vrtin, Marjeta Grahek, Marija Panjan, Ana Gešelj; Sv. Križ pri Litiji: Marija Petje, Marija Žnidaršič, Franca Fakin, Ana Gracar, Alojzija Sever, Alojzija Majde, Jožefa Lenart, Lucija Hostnik, Katarina Perko, Marija Hostnik, Neža Kein, Ana Ribič, Antonija Gorc, Ivana Žitnik, Jera Bevc, Marjeta Poljanc, Terezija Panjer, Marija Košmrl, Franca Zoran, Marija Jelševar, Jožefa Hostnik, Frančiška Meserko, Frančiška Vranovič, Frančiška Kolenc, Gregor Miklič, Miha Lenart, Anton Anžlovar, Matija Grčar, Franc Sladič, Marko Zaman, Józef Petje, Janez Drmelj.

6) skupščine ljubljanske:

Marija Medič, Marija Dimnik, Neža Cerar iz Vevč, Elizabeta Košir, Ivan Hajdinjak, Alojzij Zabavnik, Janez Gorec, † na bojišču v Rumuniji.

7) skupščine kamniške:

Kamnik: Frančišek Ovcin, Katarina Videgar; Mengeš: Matija Slabič, Tomaž Šarc.

Goriško: v molitev se priporoča rajna Marija Lapanja iz Ponikve pri Tolminu, velika dobrotnica misijonov.

II. pokojni udje **armade sv. Križa**:

Blaž Krt in Marija Dvornik v Šoštanju. Priporočata se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev:

N. L. v časnih in dušnih zadevah. Neka oseba priporoča sebe v več dobrih namenov, bolno mater in sorodnike, pokojne in žive, več vojakov enega zlasti, da bi dobro opravil sv. spoved. Begunci in umirajoči.

Zahvala za vslišano molitev.

Obljubljena zahvala najsv. Srcu Jez. in preč. Srcu Marij., sv. Jožefu in sv. Ant. Padov. za srečno prestano operacijo in za ozdravljenje. N. L. — Zahvala sv. Frančišku in sv. Antonu, da se je neka tatvina hitro zasledila, nevarne osebe se pa na varno spravile. A. R. — Podpisana je obljubila, da objavi v »Cvetju« zahvalo za dobroto, katero je prejela po sv. Antonu. Marija Furlan. — Tisočera zahvala presv. Srcu Jez. in Mariji, pomočnici kristjanov, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje nevarno bolne noge. Zahvala je bila obljubljena. Jakob Kovačič. — Najsrčnejša obljubljena zahvala sv. Antonu Padovanskemu, na čigar priprošnje sem dosegel velike milosti. Bil sem v takih zadregah, da sem že skoraj obupaval, ali na priprošnje sv. Antona Padov. se je stvar za mene dobro iztekla. Zatorej hočem tudi svojo obljubo spolniti in sv. Antonu na čast kapelico postaviti v vedno zahvalo. J. Veliki.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v avgustu: Neža Hriberšek, Šoštanj 71·40 K, Jakob Strekelj, kaplan, Kostanjevica 52 K, Marija Male, Podvranjca 21 K, Marija Strahovnik, Velenje 8 K, neimenovana, Ljubljana 14·40 K.

Za frančiškansko misijonsko družbo v Mariboru. Pospešitelji so nabrali: preč. g. Jakob Menhart, župnik pri Veliki nedelji 32·40 K; preč. g. Vid Janžekovič, župnik v Svečini 10 K; preč. g. Fr. Ks. Meško, župnik v Apačah na Koroškem 11·40 K; preč. g. Mihael Lendovšek, župnik v Makolah 39·90 K. Posamezni udje so darovali: po 20 K: Jožef Žurej, Franc Predan;

po 10·15 K: Franc, Janez, Rudolf in Marija Fras; Marija Hrašovec 1 K. V Kamnik je došlo: Marija Srebert, Košana 12 K.

Za kitajski misijon: Neimenovana iz Dobrovlja za odkup dekllice, ki se naj krsti na ime Ana 20 K.

Za najpotrebniši misijon: Janez Kočar, Tunice 2 K.

Za afrikanse misijone: Terezija Urh, Nevlje 2 K.

Za novo cerkev na sv. Višarjih: Župni urad Cerklje na Gor. 50 K.

Za prospeh »Cvetja«: Sevašič Mihal, Alsolendva 7 K.

Za cerkev in samostan v Brežicah so darovali:

Tretjered. darovanje pri kapucinih v Celju 250 K; tretjered. darovanje pri kapuc. Škofja Loka 100 K, tretjered. darovanje pri frančišk. Sv. Trojica 82·10 K, po župnem uradu Radeče p. Zid. most 25·29 K, po župnem uradu Rajhenburg 112 K, po žup. ur. Zdole 100 K, po žup. ur. Koprivnica 100·85 K, po žup. ur. Sevnica 100 K, darovanje v franč. cerkvi Maribor 111·16 K. — Nabrano pri shodu III. reda v Kamniku: 225·20 K.

Dr. Fr. Kruljc, dekan, Laški trg 30 K, Forjan M., Belatinci 22 K. Po 20 K: Abram A., žpk, Košana, Bizjan J., dekan, Moravče, Drobeš M. F., Sv. Pavel p. Pr., Jagodič št., Ljubljana, Kurnik Al., Maribor, Ramšak M., Št. Janž. Po 16 K: Jan M., Višelize, Lekšan M., Postojna; P. Herman Langeršek, Krško 15 K, Gatroža M., Obrije 14 K, Obersun T., Trot 13·40 K. Po 10 K: Blaznik K., Dolenjavas, Bobek A., Ribnica, Brozovič M., Ogulin, Češnovar F., Ljubljana, Eržen F., žpk v p., Mengeš, Gačnik H., G. Laze, Kolednik C., Maribor, Kordiš J., Hrib, Kovačič N., Dunaj, Lovšin A., žpk v pok., Radomlje, Levč J., Lesjak M., Zatičina, Pernovšek J., Slov. Gradec, Prašnikar J., Anger, Sotlar M., Radeče, Slevko K., Kamnik, Šuc Fr., Poljčane, Videnšek C., Ponikva, Zakotnik J., Št. Vid p. Lj. Rozman U., Boh. Bistrica 7·90 K; Kolbe Fr., Zg. Kašelj 7 K. Po 6 K: Langerholz, Škofja Loka, Sova A., Črni vrh, (nabral), Weis L., Radmošci, Zagoričnik A., Št. Janž. Drobnič K., Ostrožnik 5·80 K. Po 5 K: Frangež M., Bohova, Jeler J., Zadruga, Poljanšek M., Laze, Wiegele M., Zahomc, Wurzer A., Ljubljana. Po 4 K: Heinz M., Gradec, Majcen C., Harje. Po 3 K: Kapucinski samostan, Sv. Križ-Cesta, Kušar J., Ljubljana, Peternelj M., Škofja Loka, Pribac A., Šmarje, Rus M., Novo mesto (nabrala), Serschen M., Padena, Tanjšek J., Sv. Andraž, neimenovana, Kamnik. Glavan N., Žužemberk 2·20 K. Po 2 K: Čuješ N., Guštajn, Dež M., Sv. Ana, Flajšman Fr., Mengeš, Gradišar M., Sieghartskirchen, Kadivnik F., Laški trg, Kveder M., Ljubljana, Renko Fr., Il. Bistrica, Schnabl E., Zilska Bistrica, Sedmak J., Ljubljana, Šuklje M., Suhor, Tušek N., Stari trg, Zor M., Poljčane. Po 1 K: Novak M., Vrhnika, Pavlič M., Logarovci, Rapuž M., Krmelj. Sevašič Mihal, Alsolendva 6 K.

Vsem dobrotnikom: Bog plačaj z večnimi darovi!

